

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 13782/19
Дана 14.01.2022.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Предрагом Батављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра, ради поништаја решења 01 број 7122/19-3 од 12.06.2019.године, у предмету понављања поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 14.01.2022.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, одбацује се захтев тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 број:118-1-40/10 од 28.05.2010. године, којим је тужиоцу утврђен престанак радног односа са 28.05.2010. године, због безбедносних сметњи, јер разлог за понављање поступка није учињен вероватним.

У тужби поднетој Управном суду дана 28.08.2019.године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, наводећи да су у оспореном решењу погрешно примењене одредбе чл. 176. ст. 1. тач.12. и чл. 178. ст. 1. Закона о општем управном поступку. Ово са разлога што тужени орган неосновано наводи да тужилац у захтеву за понављање поступка није учинио вероватним разлоге за понављање поступка из разлога што се позвао на правни став из пресуде Европског суда за људска права бр. 5409/12 од 23.10.2018.године, која је донета по тужби другог лица и која се не односи на исту правну ствар. Сматра да је тужилац стекао могућност да употреби одлуку Европског суда, имајући у виду да одредба чл. 176. ст. 1. тач. 12. Закона о општем управном поступку не наводи изричито да се одлука Европског суда за људска права мора односити на самог подносиоца притужбе Европском суду. Наведена одлука садржи идентичну чињенично правну ситуацију која се односи и на тужиоца и која би могла да буде од утицаја на доношење повољније одлуке. Не спори да се његова управна ствар односи на ситуацију регулисану чланом 45. у вези члана 34. Закона о унутрашњим пословима из 1991.године, међутим сматра да је неприхватљив став туженог органа да члан 168. у вези са чланом 111. Закона о полицији из 2005.године, не

предствља идентичну правну ствар, с обзиром да је у конкретној ситуацији тужиоцу радни однос престао на основу одредби члана 168. у вези члана 111. Закона о полицији. Истиче да су и Закон о унутрашњим пословима донет 1991.године и Закон о полицији донет 2005.године, на идентичан начин прописивали исту материју. Цитирајући одредбе чл. 111. Закона о полицији, даље наводи да је првостепени орган ожалбено решење бр. 118-1-40/10 од 28.05.2010.године, донео супротно наведеном члану, зато што тужилац није дао своју сагласност да се изврши безбедносна провера, која мора бити у писаној форми на посебном обрасцу који је прописан одлуком министра полиције. Такође, оспорено решење је донето без законског основа, зато што је члан 168. Закона о полицији брисан изменама и допунама закона од 08.12.2011.године. Даље наводи да је престанком радног односа тужиоцу, послодавац директно повредио одредбе члана 34. став 3. Устава Републике Србије, којима је прописана претпоставка невиности сваког лица, све док суд кроз правноснажну судску одлуку не одлучи другачије. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновном одлучивање или да одлучи у спору пуне јурисдикције.

У одговору на тужбу, тужени је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбаци или одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета органа достављених уз одговор на тужбу, произлази да је тужилац дана 04.06.2019.године поднео предлог за понављање поступка на основу члана 176. став 1. тачка 12. Закона о општем управном поступку. У предлогу је као разлог за понављање поступка навео пресуду Европског суда за људска права број 5409/12 од 23.10.2018.године, објављену у Службеном гласнику РС број 98/2018 од 14.12.2018.године, која је донета у предмету Грбић против Србије. Даље из оспореног решења произлази да је тужени орган решавајући о захтеву за понављање поступка, нашао да наведена пресуда Европског суда за људска права није од значаја у овој управној ствари са разлога што тужилац није поднео представку Европском суду за људска права ради утврђивања да ли је у поступку пред судовима у Републици Србији повређено његово право на правично суђење, већ је предлагач друго лице. Како тужилац није учинио вероватним разлоге за понављање поступка, тужени орган је на основу члана 181 став 2 Закона о општем управном поступку одбацио захтев тужиоца за понављање поступка.

Чланом 176 став 1 тачка 12 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 18/16 и 95/18) прописано је да се поступак који је окончан решењем против којег не може да се изјави жалба (коначно решење) понавља ако је Европски суд за људска права у истој управној ствари накнадно утврдио да су права или слободе подносиоца представке повређена или ускраћена.

Чланом 179 став 1 Закона о општем управном поступку прописано је да странка мора у захтеву за понављање поступка да учини вероватним разлоге због којих захтева понављање поступка.

Чланом 181. став 1. Закона о општем управном поступку прописано је да о захтеву за понављање поступка одлучује орган који је донео коначно решење као и да исти орган понавља поступак по службеној дужности, ставом 2. да надлежни орган решењем одбацује захтев који није благовремен, није дозвољен или који је изјављен од неовлашћеног лица или у коме разлог за понављање поступка није учињен вероватним. Ако не одбаци захтев, даље испитује да ли је разлог за понављање поступка могао да доведе до друкчијег решења и, ако нађе да није, решењем одбија захтев.

По оцени суда, правилно је тужени орган оспореним решењем, одбацио захтев тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра број:118-1-40/10 од 28.05.2010. године. Ово са разлога што није испуњен услов прописан чланом 179 став 1 Закона о општем управном поступку с обзиром да је пресуда Европског суда за људска права број 5409/12 од 23.10.2018.године донета по тужби другог лица, у другој а не у истој управној ствари. Имајући у виду наведено, како се у конкретној ситуацији не ради о истој управној ствари, како не постоји идентитет подносиоца представке и тужиоца да би се могло сматрати да је тужилац учинио вероватним постојање разлога за понављање поступка, то је, по оцени суда, правилно тужени орган одбацио захтев тужиоца за понављање поступка, јер је нашао да разлози на којима се захтев заснива нису учињени вероватним.

Суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да су исти неосновани са разлога датих у образложењу оспореног решења, које као правилне и на закону засноване у свему прихвата суд.

Са наведених разлога, налазећи да закон није повређен на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.01.2022.године, I-2 У 13782/19

Записничар
Предраг Батављевић,с.р.

Председник већа-судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН